

ELSŐ FEJEZET, amelyben megismerkedünk egy kezdő varázsló múltjával és jelenével, és borús pillantást vethetünk aggasztó jövőjére

Csak semmi egyszer volt, hol nem volt, csak semmi ódivatú bevezetés, vágjunk a közepébe! Történetünk első helyszíne: a varázslóiskola, időpontja: manapság, hőse: Fitzhuber Dongó, okleveles mestervarázsló. Pontosabban e pillanatban még nem okleveles. Csodálatos kalandjai éppen az iskola szokásos év végi oklevélosztó ünnepségén kezdődtek. A végzős tanoncok felsorakoztak a nagyteremben, hogy meghallgassák az igazgató-fővarázsló, a Meseország határain túl is elhíresült Nagy Rododendron zárszavát.

- Nem akármilyen szürke mezei vagy közönséges erdei varázslók vagytok ti - zengte -, nem semmirekellő kuruzslók, sarlatánok, akik csak annyit tudnak elmakogni: hókuszpókusz, esetleg abrakadabra, és vagy történik valami, vagy sem! Komoly, iskolázott, több szakképesítéssel rendelkező mestervarázslók vagytok, akik számára rengeteg küzdeni- és varázsolnivalót tartogat az élet!

Fitzhuber Dongó az utolsó sorban ült, felnézett szeretve tisztelt mesterére, kinek görnyedt termetét arany félholdakkal s csillagokkal kivarrott ünnepi palást borította, és könnybe lábadt a szeme. Krumpliorrú, kajla fülű, csálé kis varázsló volt ez a Fitzhuber Dongó, s ha földig érő palástja el nem takarja a lábát, az is megmutatkozik, hogy csámpás, ha homlokába nyomott süvege nem fődí a fejét, az is látható, hogy haja úgy meredezik, akár a sündisznó tüskéi; nem használt annak se pomádé, se házivarázslat. S mindez még nem lett volna baj, hozzászokott, hiszen krumpliorra, kajla füle, csámpa lába, serte haja együtt krumpliskodott, kajlult, csámpult, sertült vele az évek során. Más bántotta Fitzhuber Dongót. Nevezetesen az, hogy világ csúfjára évfolyamutolsóként végzett. Fitzhuber Dongó az iskola legügyetlenebb varázslótanonca volt, és a háta mögött csak úgy emlegették: kétbalkezes Dongó. Üldözte a balszerencse. Mi tagadás, ilyen peches kis varázslót még nem látott a világ. Bizonyos bűvigék egyszerűen nem ragadtak meg a fejében. Egy kis feledékenység persze még nem a világ, mindenkivel előfordulhat; végül is nincs az az orvos, aki pontosan ismerné a test valamennyi nyavalyáját, s attól még nagyszerűen gyógyíthat. A varázslószakmában azonban a feledékenység elég kellemetlen következményekkel is járhat.

Egy alkalommal például, az „Alapvarázslatok” című órán azt tanulták, hogyan kell békából hercegnőt varázsolni. Csókkal, természetesen, ahogy illik. A Nagy Rododendron se vége, se hossza palástja zsebébe nyúlt, s előhúzott egy aprócska zöld békát. Varázsigét mormolt fölötte, és megcsókolta. A béka egy szempillantás alatt világszép hercegnővé változott. A mester lediktálta a varázsigét, és közben elkántálták:

*Kecskebéka, arkangyal!
Puszilkodj a varanggyal!
Puffad, fortyog, serceg, nő,
lesz belőle hercegnő. Kvakk!*

Ez a kvakk! volt a lényeg, de ezt Dongó csak később tudta meg. Sajnos. A Nagy Rododendron kiküldte a diákokat a kertbe békát gyűjteni, s amikor mindenki talált magának valót, elkezdődött a gyakorlat.

A stréber Ad Albert nagyképűen maga elé mormolt, és lám, a békája helyén egy szeplős, copfos, szemüveges hercegnő termett. Azonnal meglátszott rajta: csakis Ad Albert teremthette, mert ez a savanyú leányzó a világ legstréberebb hercegnője volt.

Oldd meg az 1. és a 2. és 3. feladatot!

Pohonc következett, a nagy hasú, ő persze egy kis dundit csókolt elő a békából, de ez olyan dundi volt, hogy Pohonc csak meglökte, és magától gurult a Nagy Rododendron elé. Egy- szóval mindenki megtette a magáét. Csúfabbnál csúfabb, elpuskázott hercegnőcskék termettek elő. Persze, első hercegnőnek nem is voltak olyan rosszak. És akkor jött Dongó. Túl akart tenni mindenkin. Kivette zsebéből a békáját, ez volt a legkisebb, a legzöldebb és a legbambább mind között. - No - mondta neki Dongó -, ide hallgass:

*Kecskebéka, arkangyal!
Puszilkodj a varanggyal!
Puffad, fortyog, serceg,
nő, lesz belőle hercegnő.
Kvaccs! ...*

akarom mondani - törte Dongó a fejét, mert érezte, hogy valami nincs rendben

- Brekk!... illetve... Kutykurutty! - azzal vállat vont, és megcsókolta a békát. Bár ne tette volna! Abban a minutában a béka gyönyörűséges szép hercegnővé vált, ő pedig békává. És ott állt a szépséges hercegnő előtt, egészen kicsi volt és egészen zöld, és bambán pislogott. Hanem a királyi leány, igencsak jószívűen, segíteni akart a kétbalkezes varázslón. Fölemelte és megcsókolta. Most visszaállt az előbbi helyzet. Ott állt Dongó teljes életnagyságban, és elkeseredetten bámulta a levelibékát. Nem hagyta magát. Előlről kezdte. Eredménytelenül: ő béka lett, a béka hercegnő. De a hercegnő sem hagyta annyiban: most ő lett béka, Dongó meg Dongó. És Dongó megint csak megcsókolta a békát. És így ment volna talán a világ végeztéig, miközben a varázsló- tanoncok és a csúf kis hercegnők a hasukat fogták a nevetéstől, ha a Nagy Rododendron pálcájának egyetlen kanyarintásával véget nem vet az egésznek. Ettől kezdve nevezték Dongót kétbalkezesnek.

És a balszerencse nem szűnt meg üldözni őt. Egy alkalommal a Nagy Rododendron leküldte a pincébe, hogy hozzon fel egy palack dzsinnt. Engedelmesen lebaktatott a grádicson, élvezettel nézelődött odalent, a pince ugyanis szertárként szolgált. A polcokon színes varázsgömbök pompáztak, kisebb-nagyobb varázspálcák sorakoztak az állványokon, néhány formalinba tett boszorkányseprű - az ilyen rosszindulatú holmikak fertőtleníttve tárolták - meg tucatnyi láthatatlanná tévő süveg, löveg, ostor, bocskor, és természetesen ott álltak a fal mentén a lepecsételt, palackozott dzsinnek. Dongó kiválasztott egy zöld hasú, pohos-mohos pókhálósat,

letörölgette róla a port. Hát ahogy a fény felé tartotta, hogy meggyőződjön róla, minden rendben van-e odabent, látja ám, hogy az arasznyi dzsinn hányavetin az üveg falához támaszkodik fél könyökkel, és nyelvet ölt rá. Dühösen megrázta a palackot, hogy megtorolja a sértést, de a vakarcs megint nyelvet öltött - Dongó nem emlékezett, hogy bármikor életében ilyen ronda hosszú nyelvet látott volna -, és vékony hangon meg is szólalt:

- Úgysem mersz kiengedni, beeeeeeee!

- Merni merlek - mondta Dongó mogorván -, csak nem akarlak. A Nagy Rododendron bontatlanul kérte a palackot.

- Ugyan már - legyintett a dzsinn tenyérbemászó szemtelenséggel odabent, nem mersz kiengedni, mert nem tudod a varázsigét, amivel visszaparancsolhatsz - és gúnyosan vigyorgott. Na de erre fejébe szállt a vér Dongónak.

- Miii? Hogy én nem tudom?! Hogy én nem merlek?!

- Még idelent a pincében is tudjuk, hogy te vagy a világ legkétbalkezesebb, legrosszabb emlékezőtehetségű varázslója - kötekedett tovább a dzsinn.

- Na, majd meglátjuk! Gyere csak, úgy ellátom a bajodat, hogy arról koldulsz! - Azzal letörte a pecsétet a palackról, a dzsinn pedig huss, kisuttyant zöld bőrtönéből, és letelepedett a pince- lépcsőre.

- Lássuk - vigyorgott -, vissza tudsz-e parancsolni?

- Hát persze - mondta Dongó. - Összevonta a szemöldökét, és erősen a dzsinn sárga szemébe nézett.

- Menj vissza azonnal! - parancsolta határozottan.

- Nem megyek - vigyorogta a dzsinn.

- Nem?

- Nem. - és Dongó belátta, hogy megint szarvashibát követett el, varázslóhoz méltatlan kifejezéssel élve: egyszerűen behúzták a csőbe. A dzsinnek igaza volt, az eddigi tananyagban nem szerepelt a dzsinnigéző ige, hiszen csak most kerülne rá sor. Azért küldte Nagy Rododendron a palackért. Dongó könyörgőre fogta a dolgot. De a dzsinn rá sem hederített. Igen rosszindulatú dzsinn volt. Csak ült a pincelépcsőn, vigyorgott, és lógázta a lábát. Egyébként a palackon kívül pontosan akkora volt, mint odabent: nem több egy arasznál. Egyszerre csak kiszaladt a pincéből, és elkezdte az ablakokat tördelni. Dongó szerencséjére a folyosón egyenesen belerohant magába a Nagy Rododendronba, aki egy legyintéssel visszaparancsolta a palackba. Dongót meg... de erről jobb nem is beszélni. Végül megjegyezte, hogy annyi haszna azért mégis volt a dolognak, hogy kiderült: ez a dzsinn selejtes. Le is küldte Ad Albertet egy másikért, és a lelkére kötötte, hogy másik évjáratból hozzon.

Oldd meg az 4. feladatot!

- Örömmel jelenthetem - folytatta Nagy Rododendron az ünnepi beszédet - ,hogy ha voltak is kisebb botlások, végül mindnyájan megálltátok a helyeteket az utolsó erőpróban: a varázslóvizsgán. A „kisebb botlások” kifejezéssel biztosan rám célzott, gondolta Dongó keserűen, míg az évfolyam lelkes éljenzésben tört ki, és zúgott a tapsvihár. A látszat kedvéért néhányszor ő is bágyadtan összeütögette a tenyerét.

- Most pedig átadom nektek jól megérdemelt jutalmatokat: a Mágusoklevelet! Az igazgató-fővarázsló egyenként kiszóltotta a végzett

ifjakat, és kezükbe nyomta a mű- sárkánybőrbe kötött okleveleket, melyek ősi, csak az avatott szem számára olvasható, ezer évig nem halványuló, csüllenglével írott, kanyargós cickafarkbetűkkel igazolták, hogy az okirat tulajdonosa a piros-, fehér-, zöld- és feketemágia, valamint a társtudományok szakavatott ismerője.

- Ad Albert! - kiáltotta Nagy Rododendron, s a pirosuló fülű stréber kivonult. Dongó komor gondolatai pedig visszakanyarodtak a balszerencsés vizsgához, ahhoz a pillanathoz, amikor belépett a vizsgabarlangba, és szemközt találta magát egy rettentő, lángot okádó sárkánnyal... Ez természetesen nem érte meglepetésként. Az egész iskola ismerte a szegény párát. Sogeannte Sigismundnak hívták. Nyugdíjas volt. Évezredek át lopkodta a szebbnél szebb királylányokat, és abajgatta a lovagokat, akik meg akartak verekedni vele a hajadonokért, és amikor nyugdíjba vonult, hogy ne unatkozzon, elszerződött tansárkánynak a varázslóiskolába. Ifjú varázslók sok-sok nemzedéke gyakorolta rajta, miképpen kell elbánni a hasonszörű szörnyetegekkel. A háta mögött egyébként mindenki kinevette szegényt, köztudott volt ugyanis, hogy őfélelmetessége valódi neve Kis Rezső, s efeletti szégyenében vette fel a meggyőződése szerint vérfagylaló Sogeannte Sigismund művésznevet. Dongót tehát nem érte meglepetésként a sárkánnyal való találkozás. A vizsgán szerencsésen túljutott osztálytársaitól is hallotta, hogy az egyik tétel a lángot fúvó Sogeannte Sigismund ártalmatlanná tétele.

Ad Albert például hét szál virágot varázsolt Sigismund fejei helyére, de ezzel nem elégedett meg a stréber lelke, leszedte s az asztalra teremtett vázába illesztette a hét illatos tearózsát.

Pohonc hű maradt önmagához. Szilvás gombócokká bűvölte Sigismund fejeit, és jó étvággal elfogyasztotta, azután önkritikusan megjegyezte, hogy még tökéletesítenie kell a módszerét, mert a sárkányfej-gombócokban kicsi volt a szilva, és tetejükön kevés a prézli.

Volt, aki úgy összezsomózta Sigismund nyakait, hogy a szerencsétlen moccani sem bírt; egy gyakorlatias tanonc pedig úgy intézte, hogy az agg sárkány ne tüzet fújjon, hanem vizet, és bejelentette, hogy már régen dolgozik ezen a találmányon, mivel az amúgy kártékony sárkányok így gazdaságilag hasznosíthatók. Vidéken öntöznének velük, városon meg a tűzoltóság alkalmazhatná a hétfejű slagot.

Ekkor következett Dongó. Kicsit félt. Sogeannte Sigismund ugyanis pikkelt rá. Még hozzá nem alaptalanul. A nyugdíjas tansárkány egykor rettenthetetlen bátorságú szörny volt, és úgy eszegette a lovagokat, mint más a tökmagot, de az egértől már akkor is iszonyatosan félt. Dongó pedig elsős korában, amikor még nem gondolt a majdani vizsgákkal, ráuszított három piros szemű fehéregeret, hogy megharapdálják a farkát. Az egykor rettenthetetlen bátorságú hétfejű megpillantotta az egereket, felugrott a tanári asztalra, és sikoltozni kezdett:

- Jesszusom, egerek! Jesszusom, egerek! A varázslótanoncok majd megpukkadtak a nevetéstől. Nem úgy a Nagy Rododendron, aki a sikoltozásra ott termett. Sogeannte Sigismund az igazgató-fővarázsló vállára borulva zokogta, hogy azonnal felmond, egy percig sem marad tovább ebben a házban, ahol nem tisztelik a kort és az érdemeket. Fitzhuber

Dongónak nyilvánosan bocsánatot kellett kérnie. Azóta évek múltak el, Sigismund azonban nem felejtett. Dongó tehát ott állt a lángot fúvó hétpróbás hétfejű előtt, és azon töprengett, milyen módszerrel tegye ártalmatlanná. Az idő múlt, a Nagy Rododendron várakozóan nézett rá. Ekkor Sigismund hirtelen abbahagyta a lángfúvást, és mind a hét torkát nagyra tátva, elbődült:

- Hu!!! A kétbalkezes Dongó ijedtében elejtette varázspálcáját. Nyomban lehajolt érte, de későn. Sigismund gyorsabb volt.

- Azonnal add vissza!

- De sietős - vigyorgott Sigismund mind a hét fejével -, adom már, csak előbb megnézem egy kicsit közelebről - azzal meglóbálta a levegőben, és morgott valamit. Fitzhuber Dongó pedig különöset érzett. Mintha egyszerre élesebben, több szemszögből látná a vizsgabizottságot és különösen a Nagy Rododendront. A tábla mellett függő tükörbe pillantott, és meghűlt benne a vér: hét feje volt hét süveggel, tizennégy kajla füle konyult lefelé, hét krumpliorra felett tizennégy szemében gyűlt a könny, és hét csalé szája görbült sírásra. Micsoda szégyen! Ő a világ első hétfejű varázslója! Nevetett a vizsgabizottság, kacagott a Nagy Rododendron, nem is szólva a gonosz Sogenante Sigismundról, aki majd megpukkadt a röhögéstől. Amikor végre levegőt kapott, azt rikoltotta:

- Nesze neked fehérégér! Nesze neked fehérégér! - De amint kimondta, összerezsent és körülpillantott, s csak azután folytatta a hahotát. Fitzhuber Dongó sarkon fordult, szégyenében kirohant a vizsgabarlangból, azaz rohant volna, de hét feje nem fért ki az ajtón, az egyiket úgy bevágta az ajtófélfába, hogy csillagokat látott valamennyi. Oldalazva menekült, hogy elbujdossék szégyenében.

- Fitzhuber Dongó! - hallotta. Felrezzent. Átvette a Mágusdiplomát. A Nagy Rododendron kezét fogott vele, s halkán, hogy a többiek ne hallják, azt súgta:

- Aztán majd kicsit ügyesebben! Fitzhuber Dongó bólintott, és szomorúan a helyére baktatott. Tehetek én erről? - morfondírozott magában. - Egy rosszmájú nyugdíjas sárkány, egy művész- névvel hivalkodó Kis Rezső nemtelen bosszújának áldozata lettem... - folytatta volna az önmentegést, de lelki szemei előtt megjelent a Varázslók Tizenkét Pontja. Így kezdődött: A varázsló fegyvere a pálcája. És pontum.

Oldd meg az 5. feladatot!

Így aztán Dongó megint csak lehorgasztotta a fejét. A záróünnepély utolsó eseménye az álláselosztás volt. Az ősi ceremónia azt szolgálja, hogy a munkahelyeket pártatlanul, kizárólag a szerencsére bízva osszák el. Néhány elsős tanonc becípelt a terembe két hatalmas rézüstöt, egyikbe a végzős tanoncok neve került, a másikba az állások egy-egy szelet papíron. A Nagy Rododendron kiengedte ketrecéből a Varázsdarázst. A kék-sárga csíkos Varázsdarázst egykor vérengző fenevadként tartották számon, ma azonban már csak közönséges hivatali poszméh, s a Szerencsetündért szolgálja. Évente egyszer jelenik meg az álláselosztó ceremónián. Ide-oda cikázik a két üst között, találomra a papírszeletkéik közé dőf, és összepárosítja a neveket a munkahelyekkel. Most is így történt. Dongónak úgy rémlett, hogy a Varázsdarázs rápillant, és kárörvendően hunyorog a fullánkja fölött. Nem

valószínű, hogy tévedett volna. És akkor már tudta, hogy minden hiába: övé a legrosszabb állás az egész évfolyamon. Pártatlanság? Ugyan! - sóhajtott keserűen.

- Hiszen mindenki tudja, hogy nemcsak a Varázsdarázs, hanem Sogeannte Sigismund is rádióamatőr. Márpedig a rádió-amatőrök összetartanak. A Varázsdarázs is pikkel rám - állapította meg. Nincs még egy ilyen balszerencsés alak, mint én. A Nagy Rododendron kihirdette az eredményt, s Dongó újólag keserűt sóhajtott: pártatlanság? Ugyan!

Ad Albert - mit tesz isten - bent maradt az elméleti hókusz-pókuszológiai tanszéken varázs- segédnek.

Pohonc az Elvarázstolt Erdő nemrégiben nyugdíjazott főmágusának helyére került; olyan munkahely az, aminél szebbet álmodni sem lehet. És Dongó már látta is a kövér, fantáziátlan Pohoncot, amint három rettentő próba elé állítja a szabadító lovagokat és legkisebb fiúkat: először egy derelyedombot kell megenni, azután buktahegyet, végül gombóchegyláncot, s ha már olyan kövér a hős, hogy gurul, akkor megmentheti a királykisasszonyt, aki persze fanyalogná nézi a hájas szabadítót.

A Varázsdarázs végül Dongó kezébe hullajtotta a cédulát. Semmi jót nem várt, de amit olvasott, attól mégis elhúlt. Sikerült megkapnia a létező legeslegrosszabb állást.

- Hát te fiam, kétbalkezes Dongó? - kérdezte a Nagy Rododendron. Fitzhuber Dongó elcsukló hangon olvasta a céduláról:

- Nimbusz Endre Bertalan utcai lakótelep. Körzeti Varázslóhivatal. A Nagy Rododendron sajnálkozva tárta szét a karját.

- Hát, Dongó fiam - mondta -, úgy látszik, mégiscsak te vagy a világ legpechesebb varázslója. - Hanem - veregette meg a vállát vigasztalóan - el ne keseredj. Ez is egy rang.

Oldd meg a 6. és a 7. feladatot!

Az alábbi Internet címen elolvashatod az egész történetet.
http://www.18pedagogia.hu/sites/default/files/node/attachments/bekes_a_ketbalkezes_varazslo.pdf

A könyvtárban is van egy példány.